

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'ω φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννάτη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστῇ,
Πρωτοχρονιὰ προβάλλει γελαστή.

Ποῦντος έπτακόσα πέντε καὶ σαράντα,
πάλι μποναμάδες κάνω καθὼς πάντα.

Ὁ παλῆς ὁ Χρόνος προδῶντων έντόνως.

Κι' εἶπεν ὁ Χρόνος ὁ παλῆς: ἔλα, καινούριε Χρόνε,
να παραλάβῃς τοὺς Ρωμηούς, ποῦ τοὺς Ρωμηούς των τρῶνε.
'Αρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονια... πετᾶτε μὲ μπαλόνια,
κι' Ἀη-Βασίλης γελαστός 'στὸ κράτος ἀριβάρει...
ἀθάνατο Ρωμαῖκο, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νάσαι φοδέρα τῶν ἐχθρῶν, τῶν φίλων σου καμάρι.

Κι' ἐγώ, Ρωμηοί, σᾶς παραιτῶ,
'στὸν νέο σᾶς ἀφίνω,
καὶ φεύγωντας χειροκροτῶ
τὸ κράτος σας τὸ φινό.

Γελά σου, μωρὲ κηφηναρὶ, ποῦ μὲ βρισκαῖς μὲ σπρώχνεις
καὶ μὲ κλωτσιαῖς μὲ διώχνεις.
Γελά σου, μωρὲ κηφηναρὶ, μὲ φούσκαις καὶ μὲ τράκαις,
φροντοῦν ληστοφυγόδικοι κι' ἀστράφτουν λωποδύταις,
καὶ σὺ προγόνων ξεκρεμάς σπαθιὰ καὶ σακκάραις,
καὶ χόδεις μὲ τὴν τράπουλα, καὶ κόδεις μὲ τῆς πῆταις.

Γελά σας, μωρὲ κηφηναρὶ,
γελά σου, γενναία κλεφτουριά.
Τσολιάδων εὐτυχεῖς καιροί...
Ρωμαῖκο, γαλούχει

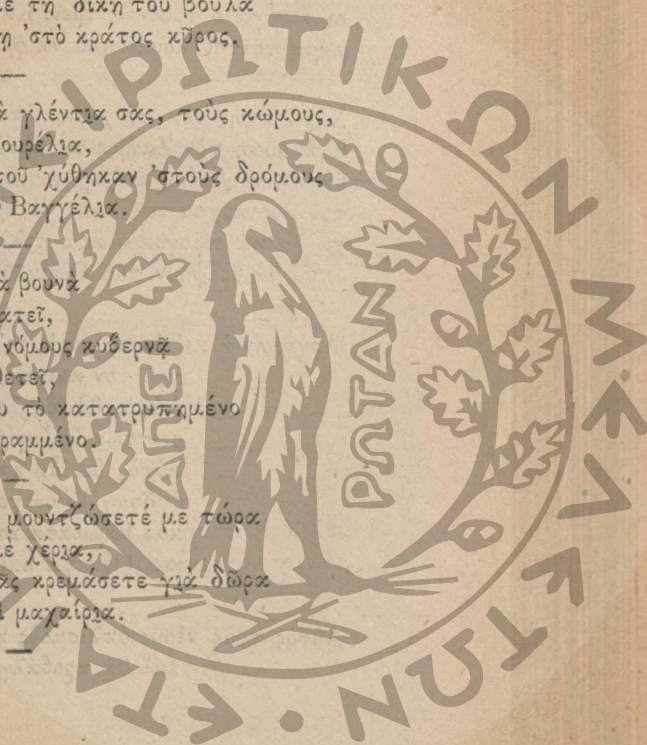
τὴν φουστανέλα τὴν λερὴ,
τὸ τρύπιο τὸ τσαρούχι.

Κάθε Τσολιάς νὰ κυβερνᾷ τοῦ κράτους τὴν ρεμουλα,
κάθε Τσολιάς νὰ γίνεται κι' ἓνας μυθώδης ἥρωας,
καὶ νὰ βουλώνῃ τὰ χαρτιά μὲ τὴ 'δική του βοῦλα
καὶ κάθε του Διάταγμα νά'χῃ 'στὸ κράτος κύρος.

'Αφίνω τῆς παράταις σας, τὰ γλέντια σας, τοὺς κόμους,
στολίδια καὶ κουρέλια,
καὶ μ' αἵματα ραντίζομαι, ποῦ 'χύθηκαν 'στοὺς δρόμους
γιὰ Πάλληδων Βαγγέλια.

Τῆς Ἀχαΐας τὰ βουνα
Πανόπουλος πατεῖ,
κι' αὐτὸς τοὺς νόμους κυβερνᾷ
κι' αὐτὸς νομοθετεῖ,
καὶ γράφει 'στὸ τσαρούχι του τὸ κατατρυπημένο
τὸν νόμο τὸν γραμμένο.

'Αρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονια... μουντζώσετέ με τώρα
μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια,
'στὸ δέντρο τῆς Πρωτοχρονιας κρεμάσετε γιὰ δῶρα
κουμπούρια καὶ μαχαίρια.

Κι' εὐθὺς τραπέζι στρώσετε καὶ φάτε καὶ μεθύσετε
καὶ 'βρίστε τὸν ντουνιζῶ,
καὶ 'στ' ἄντερα τοῦ γείτονα δῶδ' μαχαίριαις καθίσετε
γὰρ τὴν καλὴ χρονιά.

Μὲ διώχνετε μὲ τῆς φτυσιᾶς, ἐγ' ὅμως δὲν σὰς φτύνω,
ξέρω πῶς πάντα 'στύνετε τὸν χρόνον ποῦ διαβαίνει...
σὰς ἔκαναν καὶ θεάτρο 'στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνον,
κι' ὁ Βασιλεὺς φανερώσῃς δοκιμαίαις πηγάζει,
μὰ σεις, ὅπου δὲν ἔχετε τῆς Τέχνης τὴν φωτιᾶ,
κουρνιάζετε 'στὰ σπήτια σας καὶ παίζετε χαρτιά.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, καὶ τόσος κόσμος πάλι
τρέχει νὰ 'δῇ τὴν τύχη του, τὸν πόντο του νὰ βάλῃ.
Μεγάλος κόσμος καὶ μικρός μὲ τὸ χαρτί κτυπιέται,
βάρα τὸν Ρήγα πάρολι, βάρα τὴν ντάμα σέτε.
'Στὸν πρῶτον λύκο μ' ἔφερες καὶ πάλι... τὸ σταυρό σου...
τί 'βρίξεις ἔτσι, κύριε; νὰ μίξ' 'στὸ πλευρό σου.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά...
τιμὴ καὶ πάλι 'στὴ γενειᾶ,
ποῦ μὲ Τσολιάδες σακουριῶν γλεντᾶ καὶ ξεφαντόνει
καὶ 'στὰ βουναί της βγαίνει,
κι' ἰθαγενῇ ζωύφια 'στὸν ἥλιο της σκοτόνει
καθὼς τὸν Διογένη.

Κι' ἂν ἴδρυσαν οἱ πρόγονοι τὸν μέγαν Παρθενῶνα,
ποῦ χαίρεται κι' ἐρείπιον κανένας νὰ τὸν βλέπῃ,
ὅμως ἐκάματε καὶ σεις τὸν μέγαν Στεφανῶνα,
ποῦ κάθε ξένος ἀπ' αὐτὸν κι' ἓνα στεφάνι δρέπει,
τὸ βάζει 'στὴ φαλάκρα του, τὸ βάζει 'στὰ μαλλιά του,
σὰς προσκυνεῖ, σὰς χαιρετᾶ, καὶ πᾶει 'στὴ δουλειᾶ του.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά... θ' ἀρήσω τὴν Ἑλλάδα
καὶ τὸν γυμνὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν σεμνὴν Παλλάδα.
Κρίμα ποῦ δὲν ἐκάνετε καινούριο φαλιμέντο,
κρίμα ποῦ μένει 'πίσω μου κλειστό τὸ Παρλιμέντο.

Κρίμα ποῦ τὸ σφαλίσσατε μὲ τὸν παλιὸ τὸν χρόνον
κι' ἀπέξω στέκουν ρήτορες καὶ τοὺς θυμούς των πνίγουν,
κι' ἐπήγαγε τριάντα τρεῖς Καλικαντζάρου μόνο
μαμὰ τσιτσί λουκάκινο νὰ φᾶνε καὶ νὰ φύγουν.

Χαρὰ 'στὴν νέα τὴ χρονιά, ποῦ μὲ ροκάνας φθάνει,
θ' ἀκούσῃ τὸν Ζαήμενι σὰς διάλυσιν νὰ κἀνῃ,
θὰ 'δῇ τὸν νέον ἐκλογὼν τὴν δόξαν τὴν αἰδίων,
τοῦ κυριάρχου τοῦ λαοῦ τὸ κραταῖον σφαίριδιον,
τὰ λαϊκὰ προγράμματα πολλῶν ὑποψηφίων,
ὅπου θὰ θρέψουν τὸν Ρωμῶν τὸ θηριοτροφεῖον.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, κι' ἔχω μεγάλο φθόνο
γὰρ τὸν καινούριον χρόνον.
Αὐτὸς θὰ 'δῇ λογαριασμούς
σωστῶν ἰσοζυγίων,
αὐτὸς θὰ 'δῇ καταρτισμούς
ὀγδόων Ὑπουργείων,
καὶ θάμματα καὶ πράγματα.
καὶ θεάτρα καὶ δρώματα.

Αὐτὸς τοὺς νέους ὀπλισμούς καὶ τὰς παρασκευὰς,
καὶ θὰ προβάλλῃ γεωργός

κάθε φυγόδικο ἀργός
καὶ κάθε Βαραββᾶς.

Χαρὰ σου, Χρόνε πλούσιε.. θὰ λείψ' ἡ ξηρασία,
κι' ἡ γῆ θὰ καταρδεύεται καὶ θὰ σφριγᾷ πλούσια,
Ξεροκαμπίας δὲν θὰ 'βρῇ ἱππότης πτεροφόρος
κι' ὅλοι θὰ βγαίνουνε σπορεῖς νὰ διασπείρουν σπέρμα,
δὲν θὰ τρομάζ' ἡ Δήμητρα Σταυραετῶν σιλόχα
καὶ ξενοιασθῇ θὰ στέφεται μὲ τῶν ἀγρῶν τὰ στάχυα.

Χαρὰ 'στον ποῦ θὰ 'δῇ καλὰ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
μεγάλος Χρόνος γεωργός καὶ Χρόνος στρατιώτης,
κι' ὅταν κανένας ἔρχεται νὰ τοῦ πατῇ τὴν κάπα,
θὰ τὸν κτυπᾶ,
θὰ τὸν τρυπᾶ
καὶ μὲ σπαθὶ καὶ τσάπκ.

Πλὴν μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνα
τῆς Τέχνης καλλιέργεια θὰ γίνεταὶ συγχρόνως,
καὶ Μούσαις κρινοδάκτυλαις, ποῦ δὲν φοροῦν φτερά,
θὰ παίζουν τὴν τῶν κρυφτῶ μὲς 'στὰ παχέια γραμμά,
κι' ἐκ τοῦ προχείρου στέφανου θὰ πλέκουνε μ' ἑκάστη
νὰ στεφανώσουν καύτελα τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεινῶ.

Θ' ἀνθοῦν στελέχη γύρω σου καὶ δένδρων καὶ Στρατῶν
κι' οἱ πεινασμένοι Πηγάσοι τοσοῦτων ποιητῶν
θὰ 'βρίσκουν ἄχυρο νὰ τρῶν εἰς εὐφορον λειμῶνα
χωρὶς νὰ τρέχουνε γι' αὐτὸ 'ψηλὰ 'στὸν Ἑλικῶνα.

Γιὰ σέ μακάριος καιρὸς
μὲ τόσην εὐπορίαν,
θ' ἀπαγορεύσουν αὐστηρῶς
καὶ τὴν ὀπλοφορίαν,

κι' οὔτε κανένας θὰ βραστᾷ σουγιά Κολοκοτρώνη
κι' ἂς ἔχῃ καὶ χαμοθεῶ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη.

Κηφῆνας σὺ δὲν θ' ἀπαντᾷς, εἰς λόγους εὐκοιλιῶν,
θὰ παχυνθοῦν τετράποδα 'στὸν γόνιμον ἀγῶνα,
κι' ἂν Φιλισταίους ὁ Σαμφὼν ἐρόνευσε χίλιους
μὲ τετραπόδου παλαιῶν μεγάλων σιαγῶνα,
μὲ δῶδ' σαγόναις μοναχὰ σημερινῶν γαιδάρων
θὰ καταθραύης στρατιᾶν ὀλόκληρον βραδάρων.

Ρωμηοὶ μου ρηζικέλευθοι καὶ φορτωμένοι δῶρα,
ὁ ποιητῶν, σταυραετῶν, καὶ γεωργῶν πληθῶνα,
ποῦ τὰ δεσμὰ συντρίβετε καὶ σπᾶτε τὰς ἀλύσεις
καὶ Βουλφορῶν ἀθλητῶν ποθεῖτε διαλύσεις,
σὰς χαιρετῶ καὶ χάνομαι 'στὸ χάος τῶν αἰώνων...
ὁ χρόνος μὲ τοὺς ἄθλους σας καταμετρεῖται μόνον.

'Ω Χρόνε σὺ, ποῦ ραδιῶς προσχαιρετᾷς τὸν ἥλιον,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς παραφρονεῖ καθένας Ἀθηναῖος,
πῶς ἤθελα πραγματικῶς γὰρ τὸ κλεινὸν Βασίλειον
ἐσὺ νὰ γίνῃς ὁ παλιὸς κι' ἐγὼ νὰ γίν' ὁ νέος.

'Εμένα τὸν παλιὸν γέρον μὲ σπρώχνεις, μὲ κλωτᾷς,
μουντζούριας μοῦ χρειάζονται καὶ τῆς νυκτὸς πατῆς.
'Εσὺ θὰ 'δῇς τὸν ὄργανόν της δράσεως τῆς τῶσθε
ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα παρὰ προσφάτους πτώσεις

τοῦ Κόντη καὶ τῶν σὺν αὐτῷ γενναίως ἀθλησάντων
καὶ στραβομουτσουνίσματα τῶν μισοχορτασάντων.

Μὲ τὸ φορτίον ἔρχεσαι τῶν δώρων, τῶν εὐχῶν σου,
μὰ πρόσθε μὴν 'πῆς καὶ σὺ πρὸς τὸν διαδοχόν σου
αὐτὰ ποῦ σήμερὰ κι' ἐγὼ καλαναρχῶ γιὰ 'σένα...
ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά καὶ τὰ χαρτιά κομμένα.

Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν δὲν βροχαῖς.

'Στὸν Ἀλέξανδρο Ζαήμενι, δίχως δόλου νὰ 'μιλήσῃ,
ἂψ εἴσε μ' ἓνα νεῦμα τὴν Βουλὴ νὰ διαλύσῃ.

Τὸν Σιμοπούλο 'στὸν Νέγρη νὰ τοῦ παῖζῃ φάρτε πιάνο,
'στὸν Ἀνάρχου τὸν Νέγρη, καὶ τοὺς δῶδ' 'στὸν Καραπάνο.

Εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν ὅπλων καὶ συγχρόνως τῶν Ναυτι-
[κῶν]
νίκας κατὰ λαθρεμπόρων καὶ ληστῶν καὶ φυγέδικων.

'Στὸν Ἀντώνη Μομφεράτο λίγη κόλλα καὶ ποίρσι
τὸν Βορῆ τὸν Τσιριγώτη μοναχὸς νὰ τὸν κολλήσῃ.

'Στὸν Τοπάλη ποῦ μὲς λείπει χαιρετίσματα πολλὰ
καὶ νὰ γίνῃ πρὸς τοὺς ἄλλους κι' ἡ μητέρα του καλὰ.

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκο νόμους πύλων νεωτέρους
καὶ 'στὸν σβέρκο κάθε τόσο νὰ μὴ βγάζη καλογέρους.

Μὴ τσαμποῦνα 'στὴν Κορδόνα γιὰ νὰ τσαμπουνᾷ θεσμούς,
τουμπελέκια καὶ ζουρνάδες κι' ἀμιγεῖς συνδυασμούς.

Εἰς τὸν Στέφανο Δραγούμη νᾶχη 'λίγ' ὑπομονή
κι' ἓνα σῶμα μὲ τὸ κόμμα τῆς Κορδόνας νὰ γενῇ.

'Στὸν σπουδαῖο Δεληγιώργη, δηλαδὴ τὸν Λεωνίδα,
'στοῦ μεγάλου συνωνύμου νὰ κοιμᾶται τὴν ἀσπίδα.

Εἰς τὸν Ράλλη νὰ τὸν 'δῶ
κομματάρχη 'στὴ Βουλὴ
μ' ἄλλον ἕναν ὁπαδὸ
πλὴν τοῦ Χατζηνικολῆ.

Στὸν Μπακόπουλο νὰ βγάζη κάσταν' ἀπὸ τὴ φωτιά
καὶ νὰ κἀνῃ τελατίνι κάθε τρώγοντος αὐτιά.

'Στὸν Σκουζὲ τὸν κύρ 'Αλέκο, διπλωμάτη ραφινάτο,
τοῦ Καμπᾶ τὸ μέγα σπῆτι νὰ τὸ κἀνουν Κονσολάτο,
κι' ἔτσι καὶ τὸ Κονσολάτο νᾶναι σπῆτι του κοντὰ
ὅταν πάλι θὰ ποζάρῃ μὲ Μινίστρων τρικαντά.

Εἰς τὸν Τσαμαδὸ ραχάτι, κι' εἰς ἡμέρας ἀτυχεῖς
μίαν ἄκραν ἡρεμίαν διανοίας καὶ ψυχῆς.

Εἰς τὸν Στάη νὰ ξεχάσῃ τὴν μεγάλη συμφορὰ
καὶ τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα νὰ περάσῃ μὴ χαρά.

'Στὸν Ρικάκη πάλι σκουφο
καὶ μὴ κοῦκλα γιὰ τὸν Ροῦφο,
τὸν Γιαννάκη δηλαδὴ,
τὸ δραστήριο παιδί.

'Στὸν Ρωμάνο νὰ κυττάζῃ μὲ μονόκλ τὸ Κονσολάτο
κι' ἄχ καὶ βᾶχ νὰ ξεφωνίζῃ καὶ τ' ἀντίο ντέλ πασσάτο.

Εἰς τὸν Κόντη Θεοτόκη σπέρτων μπόλικά κουτιά
γιὰ νὰ κἀψῃ τὰ Βαγγέλια, ποῦ τοῦ βάλανε φωτιά.

'Στὸν Καραπαυλο, ποῦ 'μοιάζει μὲ τὴν θείαν τοῦ Καρόλου,
νὰ ξεχάσῃ τόσαις πίκραις Ὑπουργείας τοῦ διαβόλου.

Φαναράκια 'στὸν Βουδούρη, τὸν μεγάλο Ναυτικό,
γιὰ νὰ βλέπῃ τῆς Χαλκίδος τὸ λαμπρὸν ἡλεκτρικό.

Νέο ζήτημα σπουδαῖο γιὰ Βαγγέλια 'στὸν Λεβίδη,
γιὰ νὰ πάρῃ πάλι φόρα καὶ φωτιά σὰν ροκανίδι.

'Στὸν Σκουλούδη νᾶβῃ τέλος Ἐπαρχία νὰ 'συχάσῃ,
κι' ὁπαδούς 'στὸν Εὐταξία νὰ τοῦ λέν: καλὸ, Θανάση.

'Στὸν κλεινὸ τὸν Ἀσημάκη, ποῦ κρατεῖ τὴν Ὀλυμπία,
γιὰ τοῦ χαρτοφυλακίου τὴν ἀρρώστια θεραπεία.

Εἰς τὸν κύριον Ρετσίνα, κράσεως σιωπηλῆς,
ἀπὸ τὸ Προεδριλίκι νὰ γλυτώσῃ τῆς Βουλῆς.

'Στὸν Ἀβέρωφ συντροφικὰ τοῦ Βουδούρ-Ἀγᾶ νὰ γίνῃ,
καὶ καπέλο Μισραμπῶ τοῦ κυρίου Μαρκεζίνη.

Τοῦ ντοντόρου τοῦ Ζαήμη μὴ τρηνὴ Καθηγεσία
καὶ 'στοὺς δὲ Στεφανοπούλους Ὑπουργεῖο κι' Ἐξουσία.

Εἰς τὸν Θῆτα Βελλιανίτη νᾶμπῃ 'γρήγορα 'στὴ μύτη
ἐνὸς ἄλλου συνωνύμου, διπλωμάτου Βελλιανίτη.

'Επισκέψεις 'στὸν Στελλάκη κάθε συμπολίτη του
καὶ μὴ ξώπορτα κινούρια νὰ τὴν βάλῃ σπῆτι του.

'Στὸν γερό τὸν Ἀλεξάκη δύο ρόπαλα καλὰ
καὶ μὴ βουρτσά γιὰ τῆς γκέταις τοῦ κυρίου Πεταλά.

Εἰς τὸν Στράτο τὸ παιδί του, ποῦχει γνῶσι δυνατή,
σὲ Ἐηρόμερο καὶ Βάλτο νὰ τὸ βγάλῃ Βουλευτή.

'Στὸν Πετρίδη τῆς Κορίνθου γιὰ τρεχάματα παπούτσια,
καὶ 'στὸν Κώστα τὸν Πλατούτσα
καὶ τὰ δύο του τᾶδέλφια Βουλευταὶ νὰ 'βγοῦν τοῦ κράτους,
κι' ἔτσι νᾶναι τρεῖς Πλατούτσαι σὰν τοὺς τρεῖς Ἰακωβάτους.

"Ἦθελα νὰ κἀνω δῶρα
τόσων ἄλλων καὶ τοῦ Θρόνου,
μὰ καιρὸ 'δὲν ἔχω τώρα
καὶ τάφινω γιὰ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πάρτε τὴν Δολοφονίαν τῆς ὠραίας Δελισίας,
ἓνα πάγκαλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς Κορέλλη, τῆς μεγάλης τῆς Ἀγγλίδος,
μὴ μετὰφρασις τελεία νέας γλαφυρᾶς γραφίδος,
κι' ὁ «Ρωμῆος» σὰς τὴν συστήνῃ μετὰ τὸν τῶν διαφορῶν
καὶ πλουσιῶν μποναμάδων ὡς τὸ κάλλιστον τῶν δώρων.

Μὰρ 'στὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
ὅπου μέσ' ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ τᾶχει κουβαλήσει τώρα.
Ὦχ! ψυχὴ μου, τ' εἶναι τοῦτα!... μὲ τί μάτια τὰ κυττᾷ;
ὅλα θέλεις νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ 'ρωτᾷς.
Πλοῦτος, ἐκπληξὺς καὶ θάμβος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνον,
μὰ θὰ βγάζῃ καὶ λαχεῖο τέσσερις φορὰς τὸ χρόνο,
καὶ γὰρ 'στὸν ποῦ τοῦ πέσῃ... θάχῃ τυχὴ τοῦ διαβόλου...
μὰρ 'στὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο... λάμπει 'στὴν ἐδὼν Αἰόλου.